



## DE VEILING

Het was woensdagochtend. Het waaide en regende hard. Bij nader inzien stormde het. De takken van de bomen zwaaiden van links naar rechts en andersom. Het was geen aanrader om onder de bomen te lopen. Niet elke tak hing nog stevig aan de boom.

Verderop in de straat vielen mensen van hun fiets en sommige hielden zich vast aan de lantaarnpaal. Een oude man kon zich nog maar net vastklampen.

Hij omarmde de lantaarnpaal alsof hij zijn liefste omarmde: stevig, om haar niet meer los te laten. Zijn pet waaide van zijn hoofd, hij kon zich niet verder bewegen om zijn pet te redden.

Ik bekeek het tafereel en besloot mijn jas aan te trekken en de man te helpen. Ik raapte de pet op, die inmiddels een paar meter verderop in de struiken lag en vroeg aan de man of ik hem op weg kon helpen. Ik bood hem mijn arm aan en we liepen richting het winkelcentrum. We begonnen een gesprek. Aangezien hij nu doorgewaaid was, wilde hij liever naar huis, twee blokken hiervandaan.

Hij hield mij stevig vast en samen liepen we met onze hoofden tegen de wind in naar zijn flat. De charmante man schatte ik tachtig jaar oud, maar hij oogde zeker tien jaar jonger met zijn glinsterende nieuwsgierige ogen, een licht postuur met iets vrouwelijke trekjes en een grote grijze kop.

Tijdens de wandeling zag ik vanuit mijn ooghoeken dat hij heimelijk genoot van mijn aandacht en naar mij keek. Er was door de storm niet echt een mogelijkheid om te praten.

Inmiddels aangekomen bij zijn flat zoende hij me op mijn wangen en bedankte mij zeer hartelijk.

Op weg naar huis liep ik geheel schuin tegen de wind in en schreeuwde mijn frustraties van de afgelopen dagen eruit. Niemand zou me toch horen. "Die idiote veiling!"

Een dag geleden was er een veiling van het huis van een vriendin. Mia was een jaar gescheiden en haar ex-partner woonde nog in het huis. Aan het opknaphuis was nog niet veel verbouwd. Het zou spannend worden of ze het zou halen met het bedrag dat ze in gedachten had. Mia had me al laten weten dat ze mensen had ingeschakeld om te bieden zodat het bod snel steeg. Geen zuivere koffie, maar ja. Zelf had ik nog nooit eerder een veiling meegemaakt en het leek me wel wat om te gaan kijken. Dit liet ik mij ontvallen en Mia zei dat ze het een prima idee vond.

In de grote veilinghal in het Heem was het druk. De zaal liep vol. De man vooraan gaf een klap met de hamer en maande ons tot stilte.

"Wil iedereen plaatsnemen, alstublieft? Over vijf minuten gaan we starten."

Achter hem bevond zich een groot scherm, waarop de objecten in beeld werden gebracht. Ik voelde nu al de spanning in de zaal en vermoedde dat het een verrassende middag zou gaan worden.